

— Mijnheer de beenhouwer, zoudt gij, als 't u belieft, dat kapmes eens willen neerleggen ?

— En waarom ?

— Ziet ge, mijnheer de beenhouwer, ik heb hier uw rekening, en mijn vrouw... ja, neem het niet kwalijk, maar ze vindt die rekening nog al gepeperd, en ik zou u wat uitleg willen vragen, als gij dat kapmes neergelegd hebt.

De kleine ingenieur.

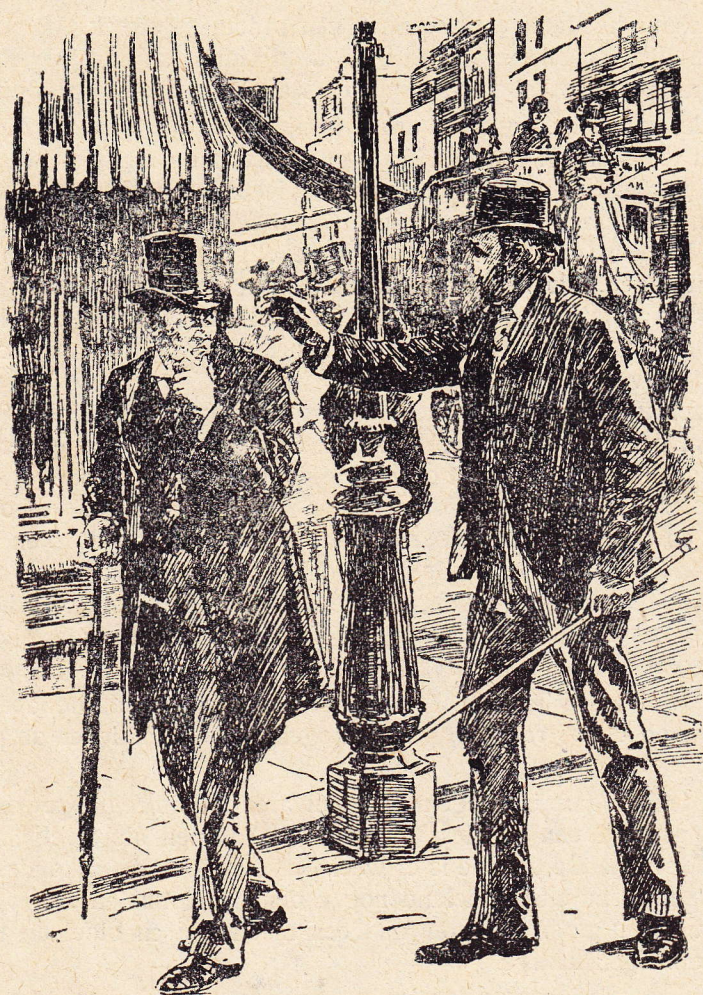
« Wat voert ge hier uit, Alfons ? Laat vader toch slapen ! »

« Och, ziet u, ma ! dat is een windmolen, dien ik gemaakt heb ! Als ik dien nu pa voor z'n gezicht houd en hij begint te snorken, dan gaat de molen aan 't draaien. Aardig, hé ? »

Niet verlegen.

« Zijt gij een vrouw », zei een man in zijn drift; « nooit zijt ge met iets tevreden ». — « Zoo », luidde het bitse antwoord : « En ik ben zeker, dat allen, die u kennen, zullen moeten zeggen, dat ik al met zeer weinig tevreden was, toen ik u tot man nam ».

Een Vergissing.

— Wel, Van Doorn, 't is wel een eeuw, dat ik u niet meer gezien heb.
Kom, ik trakteer met een glas.

— Hm, ik ben Van Doorn niet, maar ik aanvaard toch het glas.

Om te lachen.

Jager-latijn.

« Mijn Diana is de beste hond uit den omtrek geweest. Hij is nu oud geworden, daarom laat ik hem zijn genadebrood eten, en neem hem elken

dag mede op mijn wandeling. Laatst wandelde ik op een buitenweg, toen mijn hond bleef staan en in het zand begon te krabbelen. Spoedig bracht hij een gebroken pijpenkop voor den dag, waarop een haas geschilderd was, dus ik behoef u niet te vragen of mijn hond ook een goeden neus heeft ». Zoo vertelde een oude jager.

« Dat is nog niets », zoo nam een ander het woord. « Mijn hond krijgt op een bepaalden tijd te eten en toen men laatst eens verzuimd had, ging hij naar buiten en kwam terug met een bloempje in den bek, dat hij aan mijne voeten legde. Ik bukte, raapte het op en had een « vergeet mij nietje » in de hand. Nu behoeft ge niet te vragen of mijn hond ook verstand heeft ! »

Uit een dagblad.

Het volgende stond te lezen in het verslag over een moord op zekeren heer Peeters :

« Stellig is de diefstal de drijfveer der misdaad geweest, doch, door een gelukkig toeval, had de heer Peeters den dag te voren al zijne beschikbare fondsen in eene bank gestort, zoodat hij enkel het leven heeft verloren ».

Te Begrijpen.

— Gisteren, zei Waterman, heb ik de bede eener arme vrouw, die me om wat geld voor wat kleeven vroeg verstooten en, als straf mijner hardvochtigheid, heb ik een slapeloozen nacht doorgebracht. Heel den nacht door heeft hare droeve stem in mijne ooren geklonken.

— Deze wroeging van geweten verraadt een goed hart, waarvan gij eer haalt, zei Peterman, ontroerd. En wie was die ongelukkige vrouw ?

— De mijne. Ze wilde een nieuwen mantel hebben !

Bezorgd.

Op een feestmaal stak een der knechts een gebraden hoen in den achterzak van zijn frak. De zoon van den gastheer had het echter gezien, nam een kom met saus en goot die ledig in den zak van den knecht, dezen toefluisterende : « Anders zoudt ge 't droog moeten opeten ».

Betrapt.

Vrouw. — Waar is uw wildtasch ?

Jager. — Vol met hazen, lieve en daardoor zoo zwaar, dat onze knecht maar traag naar huis kan komen. O, hij is daar toch al...

De knecht treedt binnen.

Jager. — Waar zijn de hazen, die ik geschoten heb, Miel ?

Miel. — Ze hadden geen hazen, mijnheer, en nu heb ik 'maar paling meegebracht.

Verstrooidheid.

De groote wiskunstenaar en natuurkundige Newton was bekend om zijn verstrooidheid. Hij zat eens op een kouden winteravond in zijn kamer te lezen, terwijl het geweldig vroom. Hij schoof dus zijn stoel al dichter en dichter bij de kachel, waarin een groot vuur brandde, dat eerst kort te voren was aangelegd. Toen het vuur van lieverlede goed aan het branden was, voelde Newton zulk een ondragelijke hitte, dat hij met buitengewone heftigheid aan de bel trok. Zijn bediende kwam niet onmiddellijk, en toen hij zich vertoonde, was Newton letterlijk geroosterd.

« Haal de kachel weg, luie rekel ! » riep Newton zoo boos uit, dat de knecht, die zoo'n toon van den goeden man niet gewoon was, vreemd opkeek.

« Maar mijnheer », hernam de knecht, « hadt gij dan uw stoel niet wat achteruit kunnen schuiven ! »

« 't Is waar », zei Newton lachend, « daar heb ik in 't geheel niet aan gedacht ».

Hij had ook een grooten hond, die meestal op zijn kamer zat. Maar nu en dan wilde het dier er wel eens uit. Dan blafte het, tot Newton de deur open deed. Maar de geleerde vond het vervelend, daarvoor te moeten opstaan. Hij liet een gat voor den grooten hond in de deur maken. Wat later had hij ook een kleinen hond. Hij wilde nu, dat de knecht ook voor dat beestje een tweede gat maakte. Toen de knecht opmerkte, dat het groote gat ook voor den kleinen hond kon dienen, scheen Newton zeer verwonderd. En toch heeft hij de wereld door zijn geleerdheid verbaasd.

TWEDE WEKELIJSCH E RAADSELPRIJSKAMP.

1. Waarom kijkt de mulder door het kijkgat of venstertje ?
2. Hoeveel boterhammen kunt gij van een heel brood snijden ?
3. Mijn eerste deel is een woord, waarmee men koeien, schapen, enz. aanduidt. Mijn tweede is eene plaats, waar men koopt en verkoopt, doch op mijn geheel verhandelt men mijn eerste.
4. Ik ben een vijand van het schaap, doch zonder staart een deel van het schaap.
5. Plaats naast elkander een man uit de keuken, een dier uit den stal en eene vrucht van een boom, en gij krijgt insgelijks eene vrucht, maar die in warme streken groeit.

Oplossingen worden verwacht tot en met 2 December aan dit adres : J. VAN DER MEULEN, Antwerpsche Steenweg, 55, CONTICH.

Onder de goede oplossters worden tien boeken verloot als „De Dood in Vlaanderen”, „Graf aan de Zee”, „De Vlaamsche Boschkerel”, „De Pastoor van Lapscheure”, „De Dochter van den Smokkelaar”, „Het Maagdeken van Meesen”, „Het Geheim van het Woud”, enz.

Oplossingen buiten tijd of niet aan 't juiste adres opgestuurd, komen niet in aanmerking.

N^r 2. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr. 11 November 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

